

РЕШЕНИЕ

№ 1890

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 28.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11373** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Д. Б., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на ДР К., със съдебен адрес: [населено място], [улица]-партер, чрез адв. К. С. срещу Решение № 15002 от 19.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е отхвърлена молбата и за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Навежда доводи, че административният орган не е разгледал предоставените писмени доказателства в подкрепа на подадената молба за закрила, като е формулирал бланкетни и неаргументирани изводи за отхвърляне на молбата. Счита, че бежанската и история сочи, че същата попада в хипотезата на чл. 8 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила по същество.

В съдебно заседание, оспорващият се явява лично и чрез процесуален представител адв. С. и поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Х., който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба вх. № 105450-5205/20.06.2022г. на Дирекция „Миграция“-МВР, СДВНЧ-С., чужденката Б. Д. М. е поискала международна закрила в Република България, като на основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена в Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Желанието за предоставяне на закрила е заявено от чуждата гражданка лично пред длъжностните лица на ДАБ-МС с молба вх. № РД 09-2072 от 24.06.2022 г. на РПЦ-С., на която дата лицето е регистрирано с имената М. (фамилно име) Д. Б. (собствено име), от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], Демократична република К., гражданка на Демократична република К., етническа принадлежност: муконго, вероизповедание: католичка, семейно положение - вдовица, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни са установени въз основа на превод на задграничен паспорт, издаден от ДР К. - оригинал. Към молбата си жалбоподателката е приложила копие от следните документи, оригиналите на които е представила за сверяване по време на проведеното с нея интервю на 17.08.2022г.: „Международен сертификат за ваксинация и профилактика“, издаден от ДР К.; призовка, издадена от Върховната прокуратура на Н., [населено място] на 04.04.2022г.; „покана за явяване“, издадена от Върховната прокуратура на Д., [населено място] на 25.04.2022г.; документ относно „бюлетин за издирване“, издаден от Национална разузнавателна агенция, отдел „Вътрешна сигурност“ на ДР К. в [населено място] на 10.03.2022г.; бюлетин за издирване, издаден от Главна разузнавателна дирекция на Конгоанската национална полиция на 03.03.2022г. и статия от вестник L'Avenir от 26.04.2022г., озаглавена „Животът на М. Д. Б. все още е застрашен в собствената ѝ държава“.

Жалбоподателката е била задържана на ГКПП „Капитан А.“ на 14.06.2022г. при опит да влезе в Република България от Турция с автобус, предоставяйки за проверка неистинско разрешение за пребиваване във Франция.

От административната преписка се установява, че чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на френски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 22.12.2022г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ. По подадената молба за закрила е изготвено становище рег. № УП21384/14.12.2022г. от главен експерт в отдел ПМЗ-"Овча К." в РПЦ- С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На проведено интервю на 17.08.2022г. с рег. № УП 21384 на ДАБ жалбоподателят

посочва, че е напуснала ДР К. през месец юни 2022г. със самолет и положена туристическа виза в задграничния ѝ паспорт за Дубай. Твърди, че след четиридневен престой в Дубай е взела самолетен полет за С., транзит през Истанбул, като е използвала фалшив документ за самоличност, а именно: неистинско разрешение за пребиваване във Франция, с нейните имена и снимка, с което, по думите ѝ, я е снабдил неин приятел в ДР К., един месец преди твърди, че е завършила гимназия, но не е взела дипломата си, тъй като не е успяла да се яви на последния си изпит. да напусне страната.

Посочва, че в страната си на произход не е работила, въпреки че от проведеното интервю става ясно, че е получавала парични средства от незаконни „посреднически услуги“, свързани с по-бързо издаване на задгранични паспорти на нейни съграждани. Молителката съобщава, че няма сключен религиозен или граждански брак, но от 2006 г. е живяла с А. С., който през 2010 г. бил убит от непознати хора в гориста местност в района на К., където се е намирал с цел търговия. От съжителството си с последния, чужденката посочва, че има три деца: дъщеря на 14 години и 12-годишни близнаци. Твърди, че четвъртото и петото ѝ дете: Ж., на 10 години и У. - на 5 години, са родени в затвора, където е била изнасилвана многократно и не знае кой е бащата. Посочва, че и петте деца живеят с родителите ѝ в [населено място], както и че брат ѝ се намира в Ангола, а сестра ѝ живее във вътрешността на ДР К..

Мотивира молбата си за закрила с твърдения за преследване по политически причини от страна на държавата заради организирани от нея протести в [населено място] срещу Националната разузнавателна агенция (ANR). Заявява, че през 2011 г. създава организацията „Вомоко Union“, за която уточнява, че била група хора, която тя организираща за осъществяване на мирни протестни действия срещу ANR, изразяващи се в маршируване по улиците, песни и носене на плакати, но няма никакви документи, които да представи във връзка с организацията.

Твърди още, че през 2011 г. била арестувана за първи път и затворена в неофициален арест на ANR в [населено място], откъдето била освободена през 2014 г. За втори път, по същия начин, била арестувана през 2015 г. и освободена през 2018 г., и за трети път била затворена през 2019 г., но още същата година успяла да избяга, след което се укривала, като при родителите си в [населено място], така и в други райони на страната до окончателното си заминаване през месец юни 2022 г. В потвърждение на твърденията си, кандидатката е предоставила копия на изброените по-горе писмени доказателства, оригиналите на които заявява, че желае да задържи при себе си. Посочва, че не разполага с никакви документи за децата си.

На проведеното интервю са обсъдени предоставените от молителката писмени доказателства. Относно статията от вестник/списание, описваща нейната история на въпрос на интервюиращия орган по какъв начин се е сдобила със статията, понеже на нея не е видно името на печатното издание, нито на коя дата е публикувана, жалбоподателката представя оригинален вестник L'Avenir и сочи, че статията е от 26.04.2022г. и когато е видяла написаното е решила, че е време да избяга от държавата си на произход. Посочва още, че са интервюирали родителите и. Относно представеното копие на бюлетин за издирване на Главна разузнавателна дирекция на ДР К. представя оригинален документ и твърди, че този документ го е получила нейната майка от служител на асоциацията. Добавя, че всички документи, които е представила не са получени от нея лично.

На въпроси свързани с напускането на държавата и на произход легално след като е

била издирвана в цялата страна молителката твърди, че е била внимателна, пътувала е из цялата страна въпреки, че е изпитвала страх.

Оказано и е насилие при задържането и в затвора и смята, че ако се върне в ДР К. ще я хванат и убият и точно по тази причина е решила да остави децата си. Има контакт с родителите си, които за момента нямат проблеми. Изразява желание да остане в България и да работи.

С оспореното в настоящото производство Решение № 15002 от 19.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е отхвърлена молбата и за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган на първо място е приел, че в нито един от представените документи не фигурират имената на служебните лица, които са ги издали, въпреки, че те са подписани и подпечатани. Датите на които са издадени не съответстват на изложеното в тях, като на проведено интервю молителката не е дала дава конкретни отговори на въпросите на интервюиращия орган с цел потвърждаване на съществени данни, фигуриращи в представените от нея документи. Решаващият орган е съобразил информацията, изложена в справка с вх. № ЦУ-1357/08.09.2023 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, както и изложените от молителката данни и въз основа на всичко е приел представените от нея документи за неистински. По отношение на представената от нея статия във вестник L'Avenir, за която заявява, че след като е прочела, е решила, че е „време да избяга и да напусне К.“ е посочено, че твърденията на молителката коренно се различават от изложеното в статията, в която липсва каквато и да е информация за организираната от нея група Bomoko Union, а се твърди, че е била забелязана от полицията на протест на Светския координационен съвет, както и че според интервюиращия полицейски служител молителката е издирвана от 2011г., когато успяла да се „изплъзне от ръцете на службите на реда“. В същото време, според автора на статията, интервюирал родителите на молителката - тя е била задържана от полицията през 2011 г. и е освободена едва 7 години по-късно, но на 04.01.2019г. е била предупредена за присъствието на агенти на ANR, които я издирвали и отново започнала да бяга. Решението е мотивирано още с факта, че в официалната справка за страната на произход на молителката и специално за „Bomoko Union“ е посочено, че освен сдружение с нестопанска цел за борба с рака и публична група в платформата „Фейсбук“, група с такова име е цитирана в статия на Human Right Watch, публикувана на 26 септември 2017г. във връзка с мирни протести срещу бившия президент на ДР К. Ж. К., но пълното наименование на организацията е L'Amicale des Jeunes Congolais Bomoko (АЖС ВОМОКО), като се посочва задържането на П. М., активист за правата на човека и член на АЖС ВОМОКО.

В тази връзка твърдения на молителката са приети за необосновани и сочещи единствено неверни данни, целящи доказване на значими за производството по ЗУБ обстоятелства. Опровергани са твърденията за проблеми с властите в страната на произход, като е прието, че се те не са политически мотивирани, а са свързани с незаконните посреднически услуги за издаване на задгранични паспорти, с които се е занимавала в ДР К..

Органът е приел, че обстановката в ДР К. сама по себе си не дава основание за страх от преследване и М. Д. Б. не посочва причини, обосноваващи основателни опасения за преследване, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а е напуснала страната си доброволно и по

икономически, лични, социални и битови причини. Приел е, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ. Административният орган посочва, че липсват и предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като чужденката не е заявила член на семейството ѝ да има предоставена международна закрила в Република България. Посочените от нея лични мотиви за желанието и да живее в Република България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспореното решение в цялост, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства: нотариално заверено копие на статия, озаглавена „Нерадостната съдба на забравените в килиите на службите за сигурност политически затворници“, преведена от френски език; и от страна на ответника: Справка с вх. № ЦУ-493/26.01.2024г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 15002 от 19.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено на М. Д. Б. на 14.11.2023г. лично срещу подпис, а жалбата срещу него е подадена на 26.11.2023г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на М. Д. Б. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молба и за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю молителката е дала обяснения, свързани с бежанската и история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю. Оспорващата е подписала протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за нея език, отново с помощта на преводач.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП21384/14.12.2022г. от главен експерт в отдел ПМЗ-"Овча К." в РПЦ- С. съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващата да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна

страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело, а именно Конвенцията за статута на бежанците, както и Директива 2004 / 83 / ЕО и Директива 2011 / 95 / ЕС (т. нар. Квалификационна директива), Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателката при направеното от нея интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец на молителката.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на М. Д. Б., тъй като изнесените от нея факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и тя да е била преследвана. Още повече, установените противоречия в хода на интервюто и в хода на съдебното производство, както и с оглед представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателката, е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната и теза и получаването на статут на бежанец. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за М. Д. Б. с оглед религиозна принадлежност, членуване в политическа партия или организация. Нещо повече, самата тя

заявява в хода на интервюто, че не е имала проблеми и заради етническата си принадлежност. Действително в представените документи: съдебна покана, призовка и бюлетин за издирване, не фигурират имената на техните издатели, като правилно след изследването им и извършването на съпоставка с изложеното в интервюто от жалбоподателката от страна на органа, той е заключил, че те не могат да бъдат кредитирани.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателката е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В този смисъл, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Не се доказва твърденията на жалбоподателката, че е била обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и, че спрямо нея е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Съдът намира за обоснован извода на административния орган относно факта, че дори молителката да е имала проблеми с властите в страната си на произход, те не са политически мотивирани, а са свързани с незаконните посреднически услуги за издаване на задгранични паспорти, с които се е занимавала в ДР К. и за която дейност разказва в проведеното интервю. Ето защо е законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход М. Д. Б. да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3).

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, изложени в жалбата до съда, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело C-465/07, по

тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б. „а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е специфично изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело *Elgafaji*, C-465/07 „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.” Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ ('concept of a sliding-scale') кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the United Kingdom*, жалба № 25904/07- § 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi & Elmi v the United Kingdom*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218).

В случая молителката не доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС (жалбата), поради присъщи на личното и положение елементи, ситуацията в държавата и на произход трябва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и тя да е изложена на тази опасност. Затова трябва да се прецени, дали обстановката в ДР К. поражда за нея общ риск по чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело *Diakit*, C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени

сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.”

Извършената преценка за липса на основания жалбоподателката да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне в ДР К., се подкрепя напълно и от представените по делото справки за актуалното положение в ДР К. с вх. № ЦУ-1357/08.09.2023г. и с вх. № ЦУ-493/26.01.2024г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС. В същите се сочи, че основната отговорност за правоприлагане и обществения ред се пада върху конгоанската национална полиция, която действа под ръководството на Министерството на вътрешните работи. Националната агенция за разузнаване (ANR), срещу която жалбоподателката излага твърдения, надзиравана от президентството, отговаря за вътрешното и външното разузнаване. Обстановката в страната обаче може да бъде определена като спокойна, с изключение на източните провинции. Съгласно справките въоръжените сили на К. провеждат активно операции срещу различни неаконни групировки – в източните провинции И., С. К. и Южно К.. Насилие съществува и в провинциите М., К., К. Централ и Т.. Мисията на ООН за стабилизиране действа в централните и източните части на страната от 1999 г. насам. Ситуацията със сигурността в източните части остава нестабилна и присъстващите там въоръжени групи и наличието на междуобщностно насилие могат да повлияят на политическата ситуация, на сигурността и хуманитарната ситуация. Съобщава се за нападения в източната част от въоръжени групировки.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в ДР К., следва да се направи извод, че в държавата по произход на жалбоподателката, въпреки наличието на спорадични и отделни териториални инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Налице е възможност за вътрешно разселване. Следва да се посочи, че жалбоподателката е живяла в столицата К., за която не се съобщават наличие на описаните предпоставки.

Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че не е установено спрямо М. Д. Б. да е налице страх от преследване, както и да е налице реално опасност, която да е била повод за напускането и. Основателни са мотивите на органа, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата

ситуация.

В конкретния случай за М. Д. Б. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в ДР К., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че М. Д. Б. би станала специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението и елементи, в т.ч. такива, свързани с работата и, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл М. Д. Б. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателката не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателката да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Индивидуалните фактори М. Д. Б. да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в ДР К., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при нейното връщане в държавата и на произход в разрез със забраната по чл. 33, ал. 1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Б., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на ДР К., със съдебен адрес: [населено място], [улица]-партер, чрез адв. К. С. срещу Решение № 15002 от 19.10.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ е отхвърлена молбата и за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: